

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Roskilde-Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 178. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_222-txt-shoot-idm8548/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

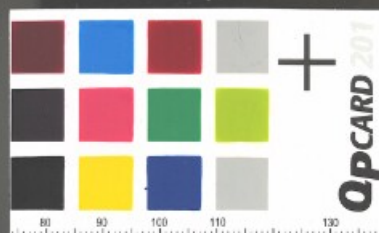
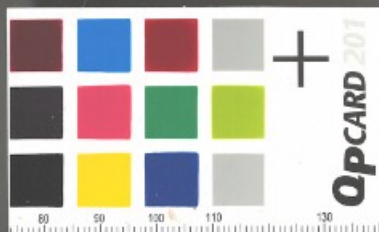
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Om de skide lidt fra Tind,
 Af! det var da intet Under,
 Om i Svælg vi nuomfunder,
 Eller dog paa Svælgets Kant,
 Alle høie Huse sandt;
 Det kun Under var at finde
 Et endnu paa Klippetinde;
 Ja med Glæde vi betragte
 Det som Fred kun lidt og sagte,
 Som med Sorg fornåm det Fred,
 Og mod Strømmen ætlig stred.
 Hvilket Hus er end ilive
 Som det Studsmaal vi tør give?
 Jeg det vidner gladelig,
 Danmarks Kongehus! om dig,
 Nu, i Jesu Navn, min Stav!
 Rist kun feit paa Kongekister!
 Blødt du falder, om du brister,
 Jerdes i Kong Davids Grav.

Stov, som Alabafter gemmer!
 Sjette Kristian! du hvis Fod
 Brændtes af de hebe Emmer,
 Hvor Guds Kirke forðum stod;
 Du den faldne Davidskpete
 Vilde vise op i Hæft,

Det var kun til liden Nytte,
 Den ei stod paa Klippen fast,
 Hvad der bygdes i din Ald
 Bygdes som paa Grus og Sand,
 Kærlighed var møgen fuld,
 Mesteren var Misforstand.
 Derfor og, da Vandløb kom,
 Derfor og, da Strømmen brød
 Hurtig styrte Huset om,
 Og i Nord det huult gienløb:
 Høvelsen var Krampetræk.
 Kofsgaard, Gram og Langebek,
 Brobye, Dals og Hjelmskjærne,
 Høier, Ancherføn og Lhot,
 Tømrere med Haand og Hjerne
 Høstige paa et Sjøeslot,
 Der sig Kristiansborg det andet
 Løstet prægtig over Vandet,
 Der sig brammende til Bliir
 Løstet Frue Kirkespir;
 Mens det lod, som om paa Nø
 Dannebrog fald ned fra Sky,
 Mens Delogger ubi Havn
 Atter prøved sig at flette,
 Prægede med saa høit et Navn:
 Dannefjeld i Danedølle.

U! det meente da den Holbe,
At han smedde Dannefsjolde,
Tænkte mindst, at disse Stavne
Skulde smykke Bretlands Havne,
Tænkte mindst vi skulde hve
Styggen af vor Dannebraag,
Tænde af Hjendens Svovellue,
Fare bort med syge Straag.
Det og mente Magdalene,
At forvis i Dage sene
Skulde glimre hendes Borg,
Tænkte mindst, at vi med Sorg
Skulde hve Spurv og Svale
Bygge i de brændte Sale.
De som reiste Huespir,
Mente vist det skulde staae
Byen til en evig Blii,
Men dog ei sin Hjertesorg
Over Kongens sunne Borg,
Over gamle, kiære Grande,
Det forvandt, før selv i Grus
Det nedfank med Herrens Hus.
U! fra Frederiksberg udsendte
Troldehaand, de Blus som tændte
Stad og Spir, som overbrændte

